

anden betingelse er blevet truffet eller har kunnet træffes efter en kontradiktorisk sagsbehandling.

2. De betingelser, som opstilles i konventionens afsnit III for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, er ikke opfyldt vedrørende foreløbige eller sikrende retsmidler, der er anordnet

eller tilladt af en ret uden at den part, mod hvem de er rettet, har været tilvarslet, når disse skal fuldbyrdes uden forudgående forkyndelse for den pågældende part. Heraf følger, at retsafgørelser af den nævnte type ikke kan undergives den forenklede anerkendelses fuldbyrdelsesordning i konventionens afsnit III.

I sag 125/79

angående en anmodning, som i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, af Oberlandesgericht Frankfurt am Main er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

BERNARD DENILAULER, Spessartstraße 26, 6204 Taunusstein 2,

sagsøgt og appellant,

og

SNC COUCHET FRÈRES, Andrézieux-Bouthéon (Frankrig),

sagsøger og appelindstævnt,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artiklerne 24, 27, 34, 36, 46 og 47 i konventionen af 27. september 1968 (EFT L 304, 1978, s. 17),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene A. O'Keefe og A. Touffait, dommerne J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans og O. Due,

generaladvokat: H. Mayras

justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder samt de anbringender og indsigelser, som parterne har gjort gældende under skriftvekslingen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Firma Couchet Frères, sagsøgeren i hovedsagen (herefter benævnt sagsøgeren), hvis hjemsted er i Andrézieux-Bouthéon (Frankrig), udførte for det tyske firma B. Denilauler forskellige varetransporter, men fik ikke regningerne herfor betalt. Det franske firma indstævnedes da medkontrahtenten ved Tribunal de grande instance de Montbrison (underretten), som ved dom af 4. juli 1979 dømte B. Denilauler til at betale de påståede beløb, principalt 120 000 FF, hvorved retten samtidig forkastede et modregningskrav fra debitor på 65 000 FF. Under sagen bestemte præsidenten for Tribunal, som behandlede hovedsagen, ved kendelse af 7. februar 1979, jf. artikel 48 i Code français de procédure civile, efter begæring fra Couchet, at der foretoges arrest i Denilaulers indestående i Société Générale Alsacienne de Banque i Frankfurt am Main til sikring af beløbet på 120 000 FF med tillæg af 10 000 FF i renter og omkostninger. Under henvisning til konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (herefter

benævnt konventionen), indgav Couchet den 19. februar 1979 ved Landgericht Wiesbaden begæring om, at den omhandlede kendelse blev forsynet med fuldbyrdelsespåtegning for Forbundsrepublikken Tyskland, og at der samtidig blev dekretet arrest (Pfändungsbeschluß) i de nævnte bankindeståender.

I begæringen gjorde firmact gældende, at fuldbyrdelse skulle kunne imødekommes på trods af, at den franske kendelse om arrest ikke var blevet forkyndt for Denilauler. Ifølge Couchet måtte der i forbindelse med arrest ses bort fra den betingelse om forkyndelse, som opstilles i konventionens artikel 47, fordi den overraskelseseffekt, som er afgørende for det heldige udfald af en arrest, ellers ville gå tabt.

Retsformanden for sjette afdeling for civile sager ved Landgericht Wiesbaden bestemte ved kendelse af 23. marts 1979, at sagsøgernes begæring skulle imødekommes, og at den franske kendelse af 7. februar 1979 skulle forsynes med fuldbyrdelsespåtegning. Det skete den 28. marts 1979 ved justitssekretæren ved Landgericht, som ved dekret af samme dato foretog den ønskede arrest.

Denilauler appellerede kendelsen til Oberlandesgericht Frankfurt am Main, hvorunder han principalt nedlagde påstand om dens ophævelse. Han gjorde

herved gældende, at i medfør af konventionens artikler 27, nr. 2, og 46, nr. 2, burde den til Landgericht Wiesbaden indgivne begæring have været afvist, fordi begæringen af 7. februar 1979 til Tribunal de Montbrison ikke var blevet forkyndt for ham. Subsidiært nedlagde han påstand om, at der kun blev givet tilladelse til tvangsfuldbyrdelse for et beløb af 65 000 FF, hvilket beløb fremkommer ved fra de 120 000 FF at trække de 65 000 FF, som han ved den franske ret forgæves havde erklæret modregning for i skylden. Denilauler har anført, at den omstændighed, at den fordring, han gør gældende mod Couchet, og som han begærer bliver modregnet, hidrører fra før det tidspunkt (den 7. 2. 1979), da den franske ret afsagde arrestdekret, er uden betydning i så henseende.

Ved kendelse af 25. juli 1979 indgav Oberlandesgericht Frankfurt am Main, i medfør af artikel 3 i protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 1968, en anmodning til Domstolen om, at der træffes en præjudiciel afgørelse vedrørende følgende spørgsmål:

»1. Omfatter konventionens artikler 27, nr. 2, og 46, nr. 2, også de sager, i hvilke der uden høring af modparten bliver truffet afgørelse om foreløbige, sikrende retsmidler?

2. Skal konventionens artikel 47, nr. 1, forstås således, at den part, der begærer fuldbyrdelse, også skal fremlægge de dokumenter, hvoraf det fremgår, at den retsafgørelse, som skal fuldbyrdes, er forkyndt, når afgørelsen vedrører et foreløbigt, rent sikrende retsmiddel?

3. Kan den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, uanset bestemmelserne i konventionens artikel 34, stk. 2, under en appel eller genoptagelse efter konventionens artikel 36, stk. 1, rettet mod tilladelsen til at fuldbyrde en foreløbig, sikrende foranstaltning efter konventionens artikel 24, fremsætte indsigelser mod selve kravet, uanset hvornår de grunde, hvorpå indsigelserne støttes, er opstået? Kan den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, i sådanne tilfælde navnlig erklære modregning med en fordring på rekvirenten, som den pågældende part allerede havde, inden det foreløbige retsmiddel blev anordnet i domsstaten?

4. Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende: Indebærer den omstændighed, at den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, har udnyttet det til rådighed stående retsmiddel mod domsstatens afgørelse og støttet dette på de samme indsigelser mod kravet, som den pågældende part har fremsat i appellsagen efter konventionens artikel 36, stk. 1, at den pågældende part er afskåret fra at fremsætte indsigelser mod selve kravet under en appelsag i henhold til denne bestemmelse?»

Forelæggelseskendelsen blev registreret på Domstolen den 6. august 1979.

Følgende har indgivet skriftlige indlæg i medfør af artikel 5 i protokollen af 3. juni 1971, jf. artikel 20 i statuten for EØF-Domstolen: Sagsøgerne ved G. H. Schroer, Frankfurt am Main, Det forenede Kongeriges regering ved R. D. Munrow, Treasury Solicitor, den italienske regering ved sin befuldmægti-

gede Adolfo Maresca, bistået af avvocato dello Stato F. Favara, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved sin befuldmægtigede G. Behr, bistået af advokat W. D. Krause-Ablass, Düsseldorf.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen

A — Spørgsmål 1 og 2

I spørgsmålene til Domstolen ligger i det væsentlige, om de formkrav, som konventionen opstiller for anerkendelse (artikel 27, nr. 2) og for anerkendelse og fuldbyrdelse (artikel 46, nr. 2, artikel 47, nr. 1) af retsafgørelser, gælder for nationale sager, hvori der skal anordnes foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der som følge af formålet gennemføres ensidigt, dvs. uden tilstedeværelse af den, mod hvem retsmidlerne er rettet. Artikel 27 bestemmer, at afgørelser truffet i en kontraherende stat ikke anerkendes i en anden kontraherende stat: 1) ... 2) såfremt det indledende processkrift i sagen »ikke forskriftsmæssigt er blevet forkyndt for eller meddelt den udeblevne sagsøgte i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen«.

Ifølge artikel 46 gælder det, at den part, der søger anerkendelse af en retsafgørelse eller begærer fuldbyrdelse af en sådan, skal fremlægge: 1) ... 2) hvor det drejer sig om en udeblivelsesdom »det originale dokument eller en bekræftet genpart, hvoraf det fremgår, at det indledende processkrift i sagen er blevet forkyndt for eller blevet meddelt den udeblevne part«.

Artikel 47 foreskriver, at den part, der begærer fuldbyrdelse, endvidere skal fremlægge «1) et dokument, hvoraf det fremgår, at retsafgørelsen efter domsstansens lovgivning er eksigibel og er forkyndt«.

1. Indlæg fra sagsøgeren (Couchet)

Ifølge sagsøgeren kan konventionens artikler 27, nr. 2, 46, nr. 2, og 47, nr. 1, ikke finde anvendelse på sager, hvori sikrende retsmidler, i henhold til den kompetente rets nationale retsregler, er blevet anordnet, uden at modparten forinden er blevet hørt. De pågældende bestemmelser tager sigte på retsafgørelser i udeblivessager, dvs. sager, hvor sagsøgte udeblev med den virkning, at en af sagsøgeren ønsket kontradiktorisk proces ikke fandt sted. Bestemmelserne tager ikke sigte på sager gennemført af den ene part alene, hvis formål er at få dekretet sikrende retsmidler udelukkende på rekvirentens begæring. Således forholder det sig med sagerne efter artikel 48 i Code de procédure civile français (i dens tidligere affattelse), samt efter §§ 917 ff i den tyske civillovbog. I henhold til de nævnte regler giver de pågældende retter tilladelse til arrest, uden at modparten er blevet hørt. Det følger af meningen og formålet med det

sikrende retsmiddel, at man ikke kan lade tildelingen af fuldbyrdelsepåtegning i henhold til konventionen afhænge af, at det indledende processkrift i sagen er blevet forkyndt for modparten. Et sådant krav bringer den effektivitet og overraskelseeffekt i fare, som er afgørende for det heldige udfald af sådanne sager. Eftersom det af konventionen fremgår, at foreløbige, herunder sikrende retsmidler vil kunne anerkendes og fuldbyrdes i en anden kontraherende stat, er det nødvendigt, at afgørelserne i den stat, som begæringen rettes til, får den samme effektivitet som i domsstaten.

Disse overvejelser må føre til at antage, at et fransk arrestdekret bør forsynes med fuldbyrdelsepåtegning i henhold til konventionen, selv om dekretet ikke forinden er blevet forkyndt i overensstemmelse med konventionens artikel 47, nr. 1.

2. Indlæg fra Det forenede Kongeriges regering

Ifølge det forenede Kongerige er konventionen i sin affattelse klar og tvinger til at svare, at den formalitet, som kræves ved artiklerne 27, nr. 2, 47, nr. 2, og 47, nr. 1, skal overholdes, selv om den retsafgørelse, som begæres anerkendt eller fuldbyrdet, i den kontraherende «domsstat» kan træffes efter en ensidig sagsbehandling. Til støtte for sin opfattelse a) påberåber Det forenede Kongerige sig argumenter ud fra ordlyden, og det b) henleder opmærksomheden på de alvorlige følger for forretningsforholdene, såfremt der foretages arrest uden rekvisiti vidende.

ad a) Det forenede Kongeriges regering finder, at konventionens artikler 46, nr. 2, og 47, nr. 1, er affattet klart og bindende. Regeringen henviser også til ordlyden af artikel 33, stk. 3, der bestemmer, at de dokumenter, som er nævnt i artiklerne 46 og 47, skal vedlægges begæringen. Endelig tages der ved artikel 27, nr. 2 — og den opfattelse er der enighed om i teorien — ikke blot sigte på egentlige udeblivelsesdomme, men på alle afgørelser, der træffes efter en sagsbehandling, hvorunder sagsøgte ikke er mødt.

Den britiske regering mener, at den nationale domstol med rette anfører, at selv om en nøje overholdelse af artikel 27, nr. 2, er nødvendig for, at retten i den stat, som begæringen er rettet til, undersøger, om sagsøgtes rettigheder har været tilstrækkeligt beskyttet i »domsstaten«, medfører en sådan anvendelse et andet resultat, som på sin side er utilstøttet, nemlig, at rekvirenten fratages den mulighed for at overraske, der som oftest er en betingelse for det heldige udfald af sikrende foranstaltninger, og som gør det berettiget at gå ensidigt frem i sager af denne karakter.

Regeringen finder imidlertid ikke, at hensigten hos konventionens forfattere om at tilføre afgørelserne den samme effektivitet i fuldbyrdesstaten som i domsstaten, hvilket fremhæves af den nationale ret, kan være grundlag for at fravige kravene i artiklerne 46, nr. 2, og 27, nr. 2. Ifølge artiklerne 31 og 32 i Wien-konventionen af 23. maj 1969 om traktatsret (endnu ikke ikrafttrådt)¹ må der ved fortolkningen af en traktat tages hensyn til konventionens hensigt og formål, ligesom der må lægges vægt på

¹ — Nu ikrafttrådt d. 1. 1. 1980. O.a.

den sædvanlige betydning af de anvendte udtryk, og denne sædvanlige betydning, som i nærværende sag er ganske utvetydig, kan kun fraviges, såfremt den fører til et åbenbart meningsløst og urimeligt resultat.

ad b) Den fortolkning, som Det forenede Kongeriges regering foreslår, giver på ingen måde urimelige resultater, men medfører derimod resultater, som er i overensstemmelse med det praktiske handelslivs behov. Foreløbige, sikrende foranstaltninger, og da ganske særligt blokering af en bankkonto, har faktisk meget ofte drastiske virkninger, navnlig for handelsvirksomheder, der efter en sagsbehandling, som de ikke har været bekendt med, udsættes for blokering af konti, der er tilstrækkelige til at dække deres forpligtelser i udlandet, uden at de dog har haft mulighed for at finde andre ordninger med henblik på at kunne dække udstedte checks eller regninger hidrørende fra forretningsforbindelser. Herved kan ikke blot rekvisiti men også tredjemands interesser blive alvorligt skadet. Hvis man vil hindre, dels at disse tredjemands rettigheder skades alvorligt, dels usikkerheden i handelsforhold, er det uomgængeligt nødvendigt, at sikrende retsmidler af den pågældende karakter hurtigt meddeles samtlige interesserede, og at disse har lejlighed til at reagere omgående.

Hvis man vil kræve, at rekvirenten i påkommende tilfælde kan benytte sig af den beskyttelse ved »overraskelse«, som ligger i at blokere en konto, er Det forenede Kongeriges regering imidlertid af den opfattelse, at det er helt afgørende, at dels rekvisitus, der udsættes for en

sådan foranstaltning, dels enhver anden interesseret, har mulighed for med den kortest mulige frist at begære, at deres argumenter bliver hørt ved den ret, der har dekretet retsmidlet. Det er kun muligt, *såfremt* retten geografisk ikke ligger for langt væk, *såfremt* den anvender retsregler, som den krænkede part er fortrolig med, og *såfremt* der ikke foreligger sprogvanskeligheder. Med andre ord, virkningen af foreløbige, sikrende foranstaltninger, der er kendetegnet ved overraskelsesmomentet, og som dekretes på begæring af en part, uden at rekvisitus har haft kendskab hertil, bør som hovedregel begrænses til den stat, hvori foranstaltningen er dekretet.

Denne fortolkning tvinger rent praktisk den, der begærer foreløbige, sikrende foranstaltninger, og som ønsker at benytte sig af overraskelsesmomentet over for rekvisitus, til at indgive begæring i den stat, hvori foranstaltningen skal fuldbyrdes, selv om retterne i den pågældende stat ikke kan påkende sagens realitet. Det er opfattelsen hos Det forenede Kongeriges regering, at konventionens artikel 24 bekræfter, at det faktisk er den rigtige løsning inden for rammerne af domskonventionen.

Det forenede Kongeriges regering erkender, at den angivne løsning kun vil være effektiv, hvis retterne i de kontraherende stater, i henhold til deres egen lovgivning, er beføjet til at dekretare foreløbige fuldbyrdesforanstaltninger, selv om de ikke kan påkende realiteten. Regeringen erkender også, at retsafgørelser om blokering af rekvisiti formuøder for øjeblikket ikke kan træffes, medmindre afgørelserne kan være

grundlag for det første skridt i en appel til de nationale retter, men forholdet er nu det, at en ændring af lovgivningen er på vej.

Det forenede Kongerige har derfor foreslået, at Domstolen besvarer spørgsmål 1 og 2 på følgende måde:

»Konventionens artikler 27, nr. 2, 46, nr. 2, og 47, nr. 1, finder anvendelse på sager, i hvilke der er dekretet sikrende retsmidler uden at modparten er blevet hørt, på ganske samme måde som de finder anvendelse på andre udeblivelsesdomme.«

3. Indlæg fra den italienske regering

Den italienske regering har i første række henledt opmærksomheden på konventionens artikel 24, som fremhæver den selvstændige karakter af sager om foreløbige retsmidler (*procès conservatoire*) i forhold til påkendelsen af sagens realitet, og overlader det til de kontraherende staters lovgivning at udvide de nationale retters kompetence til at dekrettere sikrende retsmidler. Heraf følger, at de retsafgørelser, hvorved der dekretteres eller tillades benyttelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler efter betydningen i artikel 24, omfattes af begrebet »retsafgørelse« i konventionens artikel 25, dvs. retsafgørelser, der kan anerkendes og fuldbyrdes i den stat, som begæringen rettes til.

Den italienske regering har herefter gennemgået de to første spørgsmål og bemærker herved, at konventionens ordlyd ikke giver et klart svar. Konventionens tavshed kan imidlertid ikke fortolkes således, at de formkrav, der gælder i henhold til artiklerne 27, nr. 2, og 46, nr. 2, udvides til at omfatte den ovennævnte hurtige retsforfølgning. Nødvendigheden af at vedtage regler for

sager af uopsættelig karakter ansporede de kontraherende staters nationale lovgivere — det er navnlig forholdet for Italiens vedkommende — til at give retterne mulighed for under visse omstændigheder at træffe afgørelser, uden at modparten er blevet hørt. I dette tilfælde er det ikke muligt at tale om, at sagsøgte er »udeblevet«, eftersom hans deltagelse i denne del af sagen ikke kræves af en retsplejelov. Formkravene i henhold til artiklerne 27, nr. 2, og 46, nr. 2 — også under hensyn til bestemmelsen i konventionens artikel 34, stk. 1 — bør derfor ikke finde anvendelse på fuldbyrdelsen af det sikrende retsmiddel, der er dekretet i sagens indledende fase, i hvilken indledningen af de kontradiktoriske drøftelser ikke er fastsat præceptivt ved lovgivningen i den stat, hvori den ret befinder sig, der har truffet foranstaltningen. Denne ensidige, indledende fase bør imidlertid hurtigst muligt følges op af kontradiktoriske drøftelser.

Svaret vedrørende artiklerne 27, nr. 2, og 46, nr. 2, gælder ligeledes, og af de samme grunde, med hensyn til konventionens artikel 47, nr. 1.

4. Indlæg fra Kommissionen

Kommissionen nærer alvorlig tvivl om, hvorvidt konventionens artikler 27, nr. 2, 46, nr. 2, og 47, nr. 1, også kan finde anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af de foreløbige retsmidler, der kan dekretteres i henhold til retsplejeloven i domsstaten, uden at modparten har været hørt. Den har begrundet sin opfattelse således:

— De foreløbige retsmidler, der skal sikre rettigheder, og som anordnes i henhold til retssystemerne i de forskellige kontraherende stater (Frankrig, Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Italien og Nederlandene), er begrundet med sagernes hastende karakter og den overraskel-

sesvirkning, som de tilsigter at opnå. Nægtelse af at anerkende og fuldbyrde de pågældende retsmidler berører en vigtig kategori af retsafgørelser, og de kontraherende stater kan ikke have haft til hensigt at begrænse konventionens anvendelsesområde til dette punkt.

- Konventionen foreskriver selv i artikel 34, stk. 1, at når der er fremsat begæring om fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse, skal retten i den stat, som begæringen rettes til, træffe sin afgørelse snarest muligt, uden at den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, kan fremsætte bemærkninger. Når konventionen selv undlader at opstille et krav om, at rekvisitus høres, netop — som det fremgår af *Jenard*-rapporten (EFT, C 59, 1979, s. 50) — med henblik på at bevare overraskelsesmomentet, vil det være inkonsekvent at nægte at anerkende og fuldbyrde sikrende retsmidler med samme rækkevidde, der hidrører fra retterne i de kontraherende stater. Man må tværtimod tage udgangspunkt i det princip, at konventionen har til hensigt at styrke effektiviteten af foreløbige retsmidler af sikrende karakter, eftersom den i artikel 24 i så henseende har indført nye og videregående beføjelser for de nationale retter.
- Konventionens formål, som er at forenkle formaliteterne og således lette anerkendelsen, samt at indføre en hurtig sagsbehandling til fuldbyrdelse af retsafgørelser, ville ikke blive virkeliggjort, såfremt man antog, at foreløbige, sikrende foranstaltninger ikke kunne anerkendes og fuldbyrdes, fordi de er blevet anordnet, uden at modparten er blevet hørt.
- Under regeringseksperternes gennemgang af artikel 27, nr. 2, og den hertil

svarende bestemmelse i artikel 20, stk. 2, havde de hovedsageligt udeblivesdommene for øje, og *Jenard*-rapporten (EFT C 59, 1979, s. 42) kan ikke være grundlag for den påstand, at de pågældende bestemmelser skal udvides til at omfatte begæring om fuldbyrdelse af sikrende retsmidler, der er anordnet i domsstaten, uden at modparten er blevet hørt.

Kommissionen har derfor foreslået, at de to første spørgsmål besvares således:

- »1. Artikel 27, nr. 2, i konventionen af 27. september 1978 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, finder ikke anvendelse på retssager, hvorunder der anordnes foreløbige retsmidler af sikrende karakter, uden at modparten er blevet hørt.
2. Begæring om fuldbyrdelse af et foreløbigt retsmiddel af sikrende karakter skal ikke nødvendigvis være ledsaget af dokumenter, som godtgør, at der er foretaget den forkyndelse eller meddelelse, som omhandles i artikel 46, nr. 2, og artikel 47, nr. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager.«

B — Spørgsmål 3 og 4

Ved disse spørgsmål ønsker Oberlandesgericht Frankfurt am Main oplyst, om rekvisitus i en fuldbyrdelsessag under omstændigheder som i forelæggelseskendelsen beskrevet kan erklære modregning med en fordring på rekvirenten, som rekvisitus allerede havde, inden det fore-

løbige retsmiddel blev anordnet i domsstaten. Artikel 14, stk. 1, i den tyske lov af 29. juli 1972, om gennemførelse af domskonventionen (BGBl. (lovtidende) 1972 I, s. 1328) bestemmer, at »under appel (Beschwerde) af en tilladelse til at tvangsfuldbyrde en retsafgørelse, kan rekvisitus også fremsætte indsigelser mod selve kravet, såfremt disse hviler på omstændigheder, der er indtrådt *efter* den omhandlede afgørelse«.

Det er Denilauler's opfattelse, at den af ham erklærede modregning må kunne finde sted på trods af, at hans egen fordring blev stiftet allerede inden kendelsen af 7. februar 1979. Han gør imidlertid gældende, at det afgørende for, om indsigelsen mod selve kravet er opstået før eller efter afgørelsens tidspunkt, ved modregning er det tidspunkt, da modregningen blev erklæret og ikke det tidspunkt, da fordringerne første gang stod afviklingsmodne over for hinanden.

1. Indlæg fra sagsøgeren

Sagsøgeren (Couchet) har gjort gældende, at artikel 14 i den tyske gennemførelseslov ikke finder anvendelse på blotte retlige foranstaltninger af sikrende og foreløbig karakter, hvorved de henviser til kendelse fra Bundesgerichtshof af 16. maj 1979 (Recht der internationalen Wirtschaft, s. 570), hvor-efter indsigelser mod arrestdekretets grundlag, der hviler på omstændigheder, indtrådt før dets afsigelse, ikke kan påkendes under fuldbyrdelsessagen. Hvis man under fuldbyrdelsessagen tog hensyn til indsigelser mod selve kravet, ville man tillægge modparten flere rettig-

heder, end han har i hjemstaten med hensyn til tilladelse til arrest mod ham.

Efter §§ 917 ff i den tyske retsplejelov kan materielle indsigelser kun påkendes under en appelsag, og de påvirker derfor principielt ikke den eksigible karakter af arrestdekretet. Retten i den stat, som begæringen rettes til, kan i øvrigt som betingelse for fuldbyrdelsen bestemme, at der stilles sikkerhed, hvilket beskytter rekvisiti interesser.

Selv om der skulle bestå mulighed for at fremsætte indsigelser mod begæringen, bør sådanne, som modparten allerede har fremsat under en eventuel appelsag i domsstaten, under alle omstændigheder udelukkes på grund af litispændensvirkningen.

2. Indlæg fra Det forenede Kongeriges regering

Det er opfattelsen hos Det forenede Kongeriges regering, at rekvisitus ikke kan erklære modregning. Ifølge *Jenard*-rapporten (EFT C 59, 1979, s. 51) »kan den, mod hvem fuldbyrdelse er begæret, støtte appel- eller genoptagelsessagen på kendsgerninger, der er fremkommet efter afsigelsen af den udenlandske dom, ved f.eks. at godtgøre, at han efter afsigelsen af den udenlandske dom har betalt sin gæld«. Det forenede Kongeriges regering mener imidlertid, at de samme overvejelser gælder en modregningserklæring. Hvorom alting er, indebærer dette, selv om det ikke siges med klare ord, at spørgsmålet om en fordring, der er stiftet før afsigelsen af den udenlandske dom,

må behandles ved retten i domsstaten og ikke ved retten i den stat, hvortil begæringen er indgivet.

Såfremt Domstolen deler dette synspunkt med hensyn til det tredje spørgsmål, er det unødvendigt at tage stilling til det fjerde. Hvis det nævnte spørgsmål skal afgøres, finder Det forenede Kongerige imidlertid, at den omstændighed, at der er anket til retten i domsstaten, må siges at være en yderligere grund til ikke — jf. reglen »*lis alibi pendens*« (litispændensvirkningen) — at tillade, at indsigelser fremsat under appel påberåbes ved den ret, som behandler en appel mod fuldbyrdelsen.

Det forenede Kongerige har derfor foreslået, at der svares således på spørgsmål 3 og 4:

»Rekvisitus kan under fuldbyrdelsessagen ikke gøre gældende, at han har erklæret modregning, før retten i domsstaten afsagde dom, hvilket må gælde *så meget mere*, hvis han har rejst dette retsspørgsmål allerede under en appel mod den afgørelse, som blev truffet i domsstaten«.

3. Indlæg fra den italienske regering

Den italienske regering har anført, at spørgsmål 3 og 4 drejer sig om genstanden for den appel, der omhandles i konventionens artikel 36, og derfor om grænserne for den saglige kompetence hos den ret, som der er appelleret til. Denne særlige karakter af en appel mod

afgørelsen om fuldbyrdelse må føre til den antagelse, at konventionens artikler 36 ff ikke tilsigter at ændre enten de sædvanlige kriterier for fordelingen af den saglige kompetence mellem retterne i de forskellige kontraherende stater eller kompetencen mellem retterne i den enkelte kontraherende stat. Man bør derfor nærmest hælde til den løsning, at en afgørelse i en appelsag i henhold til artikel 36 som genstand kun kan have at fastslå, om de betingelser, konventionen opstiller for, at der kan gives fuldbyrdelsespåtegning, er opfyldt, og derfor at tillade, at fuldbyrdelse indledes.

Dommen i appelsagen er i virkeligheden intet andet end en fortsættelse af afgørelsen vedrørende begæring om fuldbyrdelsespåtegning. En sådan dom synes at kunne opdeles i to faser: en første fase hvorunder «den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres» (konventionens artikel 40) ikke tilvarsles for at møde og end ikke i tilfælde af møde kan »fremsætte bemærkninger« (konventionens artikel 34, stk. 1), og en anden — eventuel — fase, der kan indledes ved appel i henhold til konventionens artikel 36.

Argumenter i denne retning kan også udledes af konventionens artikler 38 og 39, som kun hjemler foranstaltninger om fuldbyrdelsesfrister og sikkerhedsstillelse.

Den italienske regering har derfor foreslået at besvare spørgsmål 3 og 4 med, at

»der i appelsager i henhold til Bruxelleskonventionens artikel 36 ikke kan fremsættes andre indsigelser end sådanne, som vedrører tildelingen af fuldbyrdelsespåtegning«.

4. Indlæg fra Kommissionen

Ifølge Kommissionen gælder det princip, at den udenlandske afgørelse ikke kan efterprøves med hensyn til realiteten i sager om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, som falder ind under konventionen. Undtagelsesvis kan rekvisitus imidlertid, jf. *Jenard*-rapporten (EFT C 59, 1979, s. 51), med retsvirkning mod fuldbyrdelsen fremsætte indsigelser, støttet på kendsgerninger, der er fremkommet efter afsigelsen af den udenlandske dom, ved f.eks. at godtgøre, at han efter afsigelsen af den udenlandske dom har betalt sin gæld. Artikel 14, stk. 1, i den tyske lov om gennemførelse af konventionen anvender dette princip. I forbindelse med afgørelser om fuldbyrdelse af foreløbige, sikrende foranstaltninger må man dog udelukke indsigelser mod det krav, som ønskes sikret, allerede fordi den udenlandske ret, når den anordner den foreløbige, sikrende foranstaltning, i almindelighed endnu ikke foretager en endelig undersøgelse af det krav, foranstaltningen vil dreje sig om. Denne endelige vurdering finder først sted, når sagen fortsættes ved den udenlandske ret, eller under en selvstændig retssag.

Under påberåbelse af kendelse af 16. maj 1979 fra Bundesgerichtshof, nævnt ovenfor, har Kommissionen fremført den opfattelse, at det kun er under fortsættelse af sagen ved retten i domsstaten eller under den særlige sag, som afsluttes med en endelig afgørelse af det omtvistede krav, at sagsøgte kan fremsætte indsigelser med hensyn til realiteten, hvorimod han ikke kan gøre dette under fuldbyrdelsen af det sikrende retsmiddel. I modsat fald ville den ret, der træffer afgørelsen om fuldbyrdelse, gribe ind i den kompetente rets beføjelser til at træffe endelig afgørelse vedrørende det pågældende krav.

For at undgå det bestemmer konventionens artikel 21, at såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige kontraherende stater, skal enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne erklære sig inkompetent til fordel for denne ret.

Da sagsøgte (rekvisitus) allerede har gjort et modregningskrav gældende under sagen ved Tribunal de grande instance, tilkommer det den franske ret at træffe afgørelse om modregningskravet.

I overensstemmelse med ovennævnte bemærkninger har Kommissionen foreslået følgende svar på spørgsmål 3 og 4:

»I sager om fuldbyrdelse af foreløbige retsmidler af sikrende karakter kan rekvisiti indsigelser mod det krav, som det sikrende retsmiddel er rettet imod, ikke påkendes, uanset hvornår de omstændigheder, som indsigelserne støttes på, er opstået.«

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 26. februar 1980 har følgende afgivet mundtlige indlæg: sagsøgte ved advokat, dr. G. H. Schroer, Frankfurt am Main, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved advokat, dr. W.-D. Krause-Ablass, Düsseldorf, og Det forenede Kongeriges regering ved K. M. Newmann, C. B., Under Secretary, Lord Chancellor's Office.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. marts 1980.

Præmisser

- 1 Ved kendelse af 25. juli 1979, indgået til Domstolen den 6. august s.å., har Oberlandesgericht Frankfurt am Main i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (herefter benævnt konventionen) (EFT L 304, 1978, s. 17), forelagt Domstolen fire spørgsmål vedrørende fortolkningen af konventionens artikler 24, 27, nr. 2, 34, stk. 2, 36, stk. 1, 46, nr. 2 og 47, nr. 1.

- 2 I 1978 anlagde en kreditor — Couchet Frères — sag mod debitor — Denilauler — ved Tribunal de grande instance de Montbrison (Frankrig). Den 7. februar 1979 afsagde præsidenten for denne ret i medfør af artikel 48 i den franske Code de procédure civile, på begæring af kreditor og uden tilsigelse af debitor, en kendelse, der blev erklæret foreløbigt eksigibel, og hvorefter kreditor kunne foretage arrest i debitors konto i en bank i Frankfurt am Main til sikring af en fordring opgjort til 130 000 FF. Ifølge fransk ret kan den arrest, som kreditor således fik tilladelse til, foretages uden forudgående forkyndelse for rekvisitus.

- 3 De spørgsmål, Domstolen har fået forelagt, er rejst under en sag, der verserer for de tyske retter med henblik på, at den franske kendelse bliver forsynet med fuldbyrdelsespåtegning, og at der samtidig bliver foretaget arrest (»Pfändungsbeschuß«) i de nævnte bankindeståender. Sagen startede ved Landgericht Wiesbaden, hvis præsident den 23. marts 1979 ved kendelse meddelte fuldbyrdelsespåtegning, hvorefter arresten blev foretaget den 28. marts, uden at debitor var mødt ved nogen af forhandlingerne overhovedet. Kendelsen fra præsidenten for Landgericht Wiesbaden blev tilsyneladende først forkyndt for debitor den 3. maj 1979; han kærede omgående kendelsen til Oberlandesgericht Frankfurt am Main, der har formuleret de spørgsmål, som Domstolen har fået forelagt.

- 4 Spørgsmålene skal i første række klarlægge, om afgørelser fra en kontraherende stats domsmyndigheder, der tillader anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler, uden at den part, mod hvem retsmidlerne er rettet, er blevet indkaldt for retten, og til hvilke parten først får kendskab efter fuldbyrdelsen, også kan anerkendes og fuldbyrdes i en anden kontraherende stat, uden at de først er blevet forkyndt for den part, mod hvem retsmidlerne er rettet (spørgsmål 1 og 2). I anden række skal der ved spørgsmålenes besvarelse opnås en nærmere fastlæggelse af, hvilke indsigelser den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres, kan gøre gældende, når han appellerer fuldbyrdelsestilladelsen, jf. konventionens artikel 36 (spørgsmål 3 og 4).

Spørgsmål 1 og 2

- 5 De to første spørgsmål, som vil være at besvare under ét, lyder således:
- »1. Omfatter konventionens artikler 27, nr. 2, og 46, nr. 2, også de sager, i hvilke der uden høring af modparten bliver truffet afgørelse om foreløbige, sikrende retsmidler?
2. Skal konventionens artikel 47, nr. 1, forstås således, at den part, der begærer fuldbyrdelse, også skal fremlægge de dokumenter, hvoraf det fremgår, at den retsafgørelse, som skal fuldbyrdes, er forkyndt, når afgørelsen vedrører et foreløbigt, rent sikrende retsmiddel?»
- 6 I indlæggene fra Kommissionen, den italienske regering og sagsøgeren gøres den opfattelse gældende, at sådanne afgørelser må anerkendes og forsynes med fuldbyrdelsestæknning i den kontraherende stat, begæringen rettes til, uden at de forinden er blevet forkyndt for den part, mod hvem de er rettet. Det anføres, at det netop er formålet med denne type foreløbige eller sikrende foranstaltninger at skabe en overraskelsesvirkning, der skal sikre rekvirentens truede rettigheder, således at rekvisitus forhindres i at bortskaffe sine formuegoder, ganske uanset om de er tvistens genstand eller skal udgøre kreditors sikkerhed. At gøre anerkendelse og fuldbyrdelse af den pågældende type afgørelser betinget af, at de forinden er blevet forkyndt for modparten allerede under sagen i den kontraherende domsstat, ville være ensbetydende med at berøve dem ethvert indhold. Det forenede Kongeriges regering finder

derimod, at anerkendelse og fuldbyrdelse af disse afgørelser må være undergivet betingelserne i artiklerne 27, 46 og 47, hvad angår forkyndelse for modparten. Regeringen erkender, at et sådant krav fjerner den særlige overraskelseeffekt fra disse afgørelser og fratager dem enhver praktisk betydning, hvilket er ensbetydende med, at anerkendelse og fuldbyrdelse af de pågældende beslutninger ikke vil kunne ske. Regeringen finder imidlertid, at denne konsekvens er mindre alvorlig end de efter dens opfattelse uantagelige risici, som virksomheder, der har tilgodehavender i forskellige kontraherende stater, udsættes for ved en sagsbehandling, der ville forpligte fuldbyrdelsesstatens retter til at tillade retsmidler, som blokerer tilgodehavender i nævnte stat, uden at ejeren nogen sinde får lejlighed til at ytre sig, hverken for retten i domsstaten eller for retten i fuldbyrdelsesstaten, på trods af, at de pågældende tilgodehavender retmæssigt kan have haft til formål at dække andre forpligtelser. Kun retterne i den stat, hvor tilgodehavenderne befinder sig, er efter regeringens opfattelse i stand til med fuldt kendskab til sagens omstændigheder at afgøre, om det er nødvendigt at tillade foreløbige eller sikrende retsmidler af den pågældende karakter. Det forenede Kongeriges regering gør desuden gældende, at dens synspunkt ikke skaber et tomrum i konventionens system, idet dens artikel 24 nemlig tillader at indgive begæring om anvendelse af de foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der er fastsat i en kontraherende stats lovgivning, til den pågældende stats retslige myndigheder, selv om en ret i en anden kontraherende stat er kompetent til at påkende sagens realitet.

- 7 I konventionens artikel 27 opregnes de betingelser, som i en kontraherende stat skal være opfyldt for, at retsafgørelser truffet i en anden kontraherende stat kan anerkendes. Ifølge artiklens nr. 2 skal anerkendelse nægtes, »såfremt det indledende processkrift i sagen ikke forskriftsmæssigt er blevet forkyndt for . . . den udeblevne sagsøgte i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen«. Det bestemmes nærmere i artikel 46, nr. 2, at den part, der søger anerkendelse af en retsafgørelse eller begærer fuldbyrdelse af en sådan, hvor det drejer sig om en udeblivelsesdom, afsagt i en anden kontraherende stat, bl.a. skal fremlægge bevis for, at det indledende processkrift i sagen er blevet forkyndt for eller meddelt den udeblevne part.

- 8 Disse bestemmelser er klart ikke indrettet til at skulle anvendes på retsafgørelser, der i henhold til en kontraherende stats lovgivning skal træffes i fravær af den part, mod hvem de er rettet, og fuldbyrdes uden forudgående forkyndelse. Det fremgår af en sammenligning mellem de forskellige sproglige versioner af de relevante tekster, herunder navnlig de udtryk, der anvendes for at betegne den part, der ikke er til stede, at bestemmelserne tager sigte på en principielt kontradiktorisk sagsbehandling, hvorunder retten dog alligevel kan træffe afgørelse, når den behørigt tilvarslede sagsøgte ikke møder.
- 9 Det samme gælder for konventionens artikel 47, nr. 1, hvorefter den part, der begærer fuldbyrdelse, skal fremlægge et dokument, hvoraf det fremgår, at retsafgørelsen efter domsstatens lovgivning er eksigibel og er forkyndt. Denne bestemmelse, som angår både domme afsagt efter kontradiktorisk sagsbehandling og udeblivelsesdomme i domsstaten, kan pr. definition ikke finde anvendelse på afgørelser som de i tvisten foreliggende, der har en anden karakter.
- 10 Af den omstændighed, at artiklerne 27, nr. 2, 46, nr. 2, og 47, nr. 1, ikke kan finde anvendelse på afgørelser af den her omhandlede type, uden at de fratages deres indhold og rækkevidde, kan det imidlertid ikke sluttes, at de alligevel skal anerkendes og fuldbyrdes i den stat, som begæringen rettes til. Det må undersøges, om retsafgørelser af denne type, ud fra konventionens system og de formål, der søges opnået, kan være omfattet af den ved konventionen indførte forenkede anerkendelse og fuldbyrdelse.
- 11 Til støtte for et bekræftende svar herpå har Kommissionen og den italienske regering gjort gældende, at konventionen, jf. artikel 25, omfatter enhver retsafgørelse truffet af en ret i en kontraherende stat, uden at der herved sondres mellem retsafgørelser, der afsiges i en kontradiktorisk sagsbehandling, og retsafgørelser, der afsiges, uden at modparten er blevet tilvarslet. Ifølge Kommissionen og den italienske regering omfatter konventionen, således som det fremgår af artikel 24, inden for sit anvendelsesområde de foreløbige, herunder sikrende retsmidler, som ifølge retsreglerne i de forskellige kontraherende stater på grund af selve deres — eventuelt uopsættelige — karakter anordnes, uden at modparten forinden er hørt. Det anføres videre, at havde de kontraherende stater haft til hensigt på dette punkt at

begrænse konventionens anvendelsesområde, ville dette være sket udtrykkeligt i teksten. Endelig finder Kommissionen og regeringen, at det klart fremgår af konventionens artikel 34, — hvorefter den sag, hvorunder tilladelse til at fuldbyrde søges opnået, afvikles »uden at den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, på dette tidspunkt af sagens behandling kan fremsætte bemærkninger over for retten« — at konventionen selv antager, at en ikke-kontradiktorisk rettergangsmåde efter omstændighederne er forenelig med den grundlæggende ret til at kunne varetage sine interesser i retten.

- 12 Disse argumenter kan ikke fortrænge de principper, der ligger til grund for konventionen, og ej heller dennes opbygning.
- 13 Samtlige bestemmelser i konventionen, både i afsnit II om kompetencen og i afdeling III om anerkendelse og fuldbyrdelse, bringer til udtryk, at det er hensigten, at det inden for rammerne af konventionens mål må påses, at sager, der fører til retsafgørelser, finder sted i former, der sikrer retten til kontradiktion. Det er på grund af de garantier, der tilstås sagsøgte under sagen i domsstaten, at konventionen i afsnit III er meget liberal med hensyn til anerkendelse og fuldbyrdelse. I lyset af disse betragtninger bliver det klart, at konventionen i det væsentlige tager sigte på retsafgørelser, der, før der indgives begæring om anerkendelse eller fuldbyrdelse heraf i en anden stat end domsstaten, i domsstaten på den ene eller anden betingelse er blevet truffet eller har kunnet træffes efter en kontradiktorisk sagsbehandling. Det kan derfor ikke udledes af konventionens almindelige opbygning, at retsafgørelser af den i sagen omhandlede type ikke kan nægtes anerkendt og fuldbyrdet, fordi en sådan hensigt ikke er bragt udtrykkeligt til udtryk i konventionen.
- 14 Den analogislutning fra konventionens artikel 34, der gøres gældende, kan ej heller tillægges afgørende vægt. Den — i øvrigt foreløbige — ikke-kontradiktoriske karakter af proceduren til meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning må netop ses i sammenhæng med konventionens mere liberale regler for fuldbyrdelsen, et forhold, der har sin berettigelse deri, at der i domsstaten faktisk har fundet eller har kunnet finde kontradiktoriske drøftelser sted. Ganske vist er begrundelsen for den ikke-kontradiktoriske karakter af proceduren til meddelelse om fuldbyrdelsespåtegning efter artikel 34 også den overraskelsesvirkning, som må knyttes til denne sagsbehandling for at undgå,

at rekvisitus får mulighed for at unddrage sine formuegoder ethvert sikringsmiddel, men der er tale om en afsvækket overraskelsesvirkning, eftersom den forudsætter en kontradiktorisk sagsbehandling i domsstaten.

- 15 En nærmere gennemgang af den funktion, der efter konventionens hele opbygning tillægges artikel 24, som særligt angår foreløbige, herunder sikrende retsmidler, fører desuden til den konklusion, at det for denne art af retsmidler var hensigten at indføre en særlig ordning. Selv om det er korrekt, at sager af den i sagen omhandlede type, hvorunder der gives tilladelse til foreløbige, herunder sikrende retsmidler, kendes i samtlige kontraherende staters retssystemer og, når visse betingelser er opfyldt, kan antages ikke at krænke retten til kontradiktion, må det imidlertid fremhæves, at anordningen af den pågældende type retsmidler af den kompetente ret kræver et særligt overblik og nøje kendskab til de konkrete omstændigheder, i hvilke retsmidlet skal udfolde sine virkninger. Efter omstændighederne, navnlig under hensyntagen til handelssædvane, må retten enten kunne tidsbegrænse sin tilladelse, eller — i betragtning af karakteren af de tilgodehavender eller varer, der er genstanden for de begærede foranstaltninger — kræve bankgaranti eller udpege en forvalter («Sequester») og generelt kun give tilladelsen på betingelser, som garanterer den foreløbige, herunder sikrende karakter af det retsmiddel, den vil anordne.
- 16 Det er givet den stedligt kompetente ret eller i hvert fald retterne i den kontraherende stat, hvor de tilgodehavender befinder sig, der skal være genstanden for de begærede foranstaltninger, som er bedst i stand til at bedømme de omstændigheder, der skal være afgørende for godkendelse eller afvisning af de begærede foranstaltninger, eller som kan foreskrive nærmere vilkår og betingelser, som rekvirenten skal respektere for at garantere de begærede foranstaltningers foreløbige og sikrende karakter. Der er i konventionen taget hensyn til disse krav, idet det i artikel 24 bestemmes, at de foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der er fastsat i en kontraherende stats lovgivning, kan kræves anvendt af den pågældende stats retlige myndigheder, selv om en ret i en anden kontraherende stat i medfør af denne konvention er kompetent til at påkende sagens realitet.

17 Artikel 24 udelukker ikke, at foreløbige eller sikrende retsmidler anordnet i domsstaten efter en sagsbehandling af kontradiktorisk karakter — uanset om sagsøgte er udeblevet — kan anerkendes eller fuldbyrdes under iagttagelse af bestemmelserne i konventionens artikler 25-49. De betingelser, som opstilles i konventionens afsnit III for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, er derimod ikke opfyldt vedrørende foreløbige eller sikrende retsmidler, der er anordnet eller tilladt af en ret, uden at den part, mod hvem de er rettet, har været tilvarslet, og som skal fuldbyrdes uden forudgående forkyndelse for den pågældende part. Heraf følger, at retsafgørelser af den nævnte type ikke kan undergives den forenklede fuldbyrdelsesordning i konventionens afsnit III. Som med rette fremhævet af Det forenede Kongeriges regering stilles der ved artikel 24 imidlertid en sagsbehandling til rådighed, som i vidt omfang fjerner ulemperne herved.

18 De to første spørgsmål vil derfor være at besvare således, at retsafgørelser, der tillader foreløbige, herunder sikrende retsmidler, som træffes, uden at den part, mod hvem de er rettet, er blevet tilvarslet, og som skal fuldbyrdes uden forudgående forkyndelse, er ikke omfattet af reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse i konventionens afsnit III.

Tredje og fjerde spørgsmål

19 Under hensyn til svaret på de to første spørgsmål vil det være unødvendigt at undersøge tredje og fjerde spørgsmål, som er blevet uden genstand.

Sagens omkostninger

20 De udgifter, der er afholdt af Den italienske Republiks og Det forenede Kongeriges regering samt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har indgivet indlæg til Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter er et led i den sag, som verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Oberlandesgericht Frankfurt am Main ved kendelse af 25. juli 1979, registreret på Domstolen den 6. august 1979, for ret:

Retsafgørelser, der tillader foreløbige, herunder sikrende retsmidler, som træffes, uden at den part, mod hvem de er rettet, er blevet tilvarslet, og som skal fuldbyrdes uden forudgående forkyndelse, er ikke omfattet af reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse, er ikke omfattet af reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse i afsnit III i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager.

Kutscher	O'Keeffe	Touffait	Mertens de Wilmars	Pescatore
Mackenzie Stuart		Bosco	Koopmans	Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. maj 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 26. MARTS 1980¹

Høje Domstol.

Nærverende præjudicielle sag er indgået til Domstolen fra Oberlandesgericht

Frankfurt am Main i Forbundsrepublikken Tyskland i forbindelse med en sag mellem Snc Couchet Frères, en fransk transportvirksomhed, og en tysk

¹ — Oversat fra fransk.